

**Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea
Vărzărești
(17 mai)**

Index

<i>Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei Sale făcătoare de minuni de la Mănăstirea Vărzărești.....</i>	<i>3</i>
<i>Din istoria icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzărești.....</i>	<i>15</i>
<i>Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzărești – Istoria icoanei.....</i>	<i>20</i>

<i>Istoria Mănăstirii Vărzărești</i>	<i>24</i>
<i>Mănăstirea „Nașterea Maicii Domnului” Vărzărești.....</i>	<i>36</i>
<i>Biserica “Sfântul mare mucenic Dimitrie”</i>	<i>44</i>

**Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei Sale făcătoare de minuni de la
Mănăstirea Vărzărești**

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

***Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !
Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !
Slavă Ție, Dumnezeu nostru, Slavă Ție !***

***Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea ești, și
toate le implinești, Vistierul bunătăților și Dăătorule de viață, vino și te***

sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea, și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

*Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

*Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi;
Doamne, curățește păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău.*

*Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !
Doamne, miluiește !*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi, păcătoșii robii Tăi, miluiește-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Doamne, miluiește-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un Milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeul nostru și noi suntem poporul Tău, toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Și întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toți vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire. S-a pogorât din ceruri Și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara Și S-a făcut om.

Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Și a pătimit și S-a îngropat. Și a înviat a treia zi după Scripturi .

Și S-a suit la ceruri și Șade de-a dreapta Tatălui. Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, A cărui Împărăție nu va avea sfârșit.

Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, care din Tatăl purcede, Cela ce împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit, care a grăit prin prooroci.

Întru-una Sfântă Sobornicească și apostolească Biserică,

Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,

Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

O, prea curată Fecioară, ceea ce ești plină de daruri, Maica creștinilor și ocrotitoarea mănăstirii noastre, stăm acum în fața cinstitei tale icoane. Și tu fiind de față, ajută-ne cu mila ta, ca noi cu inimă curată, cu sufletul smerit, cu minte plecată și dragoste adevărată să-ți cântăm ție cu credință: *Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!*

Icosul 1

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Împărăteasa cerului și a pământului, podoaba bisericii și nădejdea neamului omenesc, lăudat este numele tău între toate neamurile, precum ai binevestit tu singură după zămislirea dumnezeiască. Pe acestea descoperindu-ni-le Dumnezeu, din mila Lui, încercăm și noi cu buze întinate să strigăm:

Bucură-te, ceea ce stai la tronul Dumnezeirii;

Bucură-te, Împărăteasa heruvimilor și a serafimilor;
Bucură-te, îți spun toate Puterile cerești și toți sfinții;
Bucură-te, îți cântă ție toți ierarhii, cuvioșii și mucenicii;
Bucură-te, că ei se minunează de dragostea ta cea către noi;
Bucură-te, mireasmă cerească de care nu ne putem sătura;
Bucură-te, desfătarea bisericii cerești;
Bucură-te, ocrotitoarea și ajutătoarea bisericii pământești;
Bucură-te, că înaintea ta se pleacă tot genunchiul ceresc și pământesc;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 2

Cerească Împărăteasă, primește de la noi această umilită cântare și pleacă urechea ta către rugăciunile noastre. Căci la tine alergăm în scârbele și întristările noastre, vărsând lacrimi și ne rugăm: liniștește sufletele noastre cele zbuciumate ca să putem cânta lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul 2

Din înălțimile cerești arhanghelii și toate Puterile cerești, stând înaintea ta, îți strigă ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, și împreună cu ei te slavoslovește toată făptura, zicând:

Bucură-te, mirarea cea mare a îngerilor;
Bucură-te, propovăduirea proorocilor;
Bucură-te, podoaba cea aleasă a arhanghelilor;
Bucură-te, întărirea cea tare a călugărilor;
Bucură-te, lauda cea proslăvită a apostolilor;
Bucură-te, povățuitoarea cea tare a călugărilor;
Bucură-te, înfrânarea pustnicilor;
Bucură-te, curățenia și slava fecioarelor;
Bucură-te, celor întristați de-a pururea mângâiere;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 3

O, prea cinstită Fecioară, Maica lui Hristos Dumnezeu, privește și spre noi, nevrednicii și păcătoșii și neprivind la fărâdelegile noastre, trimite-ne ajutor și mângâiere în necazurile și suferințele noastre. Caută spre necunoștințele și neputințele noastre și ne luminează inimile ca să cunoaștem și să facem voia Fiului tău și Dumnezeului nostru și cu bucurie să-i cântăm: *Aliluia!*

Icosul 3

Văzând marea ta iubire de oameni și fiind noi nevrednici pentru a-ți mulțumi, te rugăm să primești măcar această cântare:

Bucură-te, ceea ce ești slăvită de Cetele îngerești;

Bucură-te, că te veselești împreună cu toate Puterile cerești;

Bucură-te, că toți în cer și pe pământ te prea măresc;

Bucură-te, că din adâncul inimilor te cinstesc;

Bucură-te, ceea ce ești floare bine mirositoare;

Bucură-te, ceea ce ești piatră fără de preț;

Bucură-te, că toți îți strigăm cu bucurie;

Bucură-te, că noi nu încetăm a-ți cânta ție;

Bucură-te, că ochii tăi cei senini, pururea sunt plini de lacrimi pentru păcatele noastre;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 4

Plini fiind de rănilor păcatelor noastre și neputând a răbda durerea lor, cerem de la tine ajutor, zicând: Stăpână, tămăduiește sufletele noastre cele putrezite de mulțimea păcatelor, pentru a cânta lui Dumnezeu cu pace și dragoste: *Aliluia!*

Icosul 4

Porumbița cea prea bună, lină și fără de răutate, Stăpâna tuturor fapturilor, ce cununi am putea pune pe capul tău plecat în fața lui Dumnezeu când te rogi pentru păcatele noastre? Cu ce-am putea să te mulțumim, afară de rodul buzelor noastre? Dar vedem că și ele nu sunt curate pentru a-ți mulțumi. Și, pentru ca să nu ne aflăm nemulțumitori, iartă-ne, Maică, așa cum știi tu și primește de la noi acestea:

Bucură-te, cea neobosită de a cere milă pentru oameni;

Bucură-te, că îndepărtezi mânia lui Dumnezeu ce vine asupra noastră;

Bucură-te, ceea ce aperi mereu de vrăjmașii cei văzuți și nevăzuți;

Bucură-te, că cererile tale sunt ascultate de Dumnezeu;

Bucură-te, că ceri îndurarea Fiului tău și Dumnezeului nostru pentru noi ticăloșii;

Bucură-te, picătură ce risipești mânia lui Dumnezeu;

Bucură-te, grabnică ajutătoare a noastră;

Bucură-te, că te milostivești spre neputințele noastre;

Bucură-te, scăparea noastră de toate necazurile;

Bucură-te, ceea ce cu multă răbdare ne aștepți, când noi ne depărtăm de tine;

Bucură-te, că ne este de ajuns doar o privire a ochilor tăi senini de pe sfânta ta icoană ca să ne liniștim;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 5

Te-ai arătat și nouă, Stăpână, cu adevărat făcătoare de minuni, căci icoana ta, pe când se afla la mănăstirea Rudi, nimerind în foc a rămas nevătămată. Așadar te-ai făcut și nouă cunoscută, binecuvântându-ne pe noi și sfânta mănăstire prin această icoană a ta, pentru care ne grăbim și noi a-ți aduce ție laude, iar lui Dumnezeu:

Aliluia!

Icosul 5

A sosit și ziua cea de mare bucurie când tu, Preacurată, ai binevoit de a veni și în mănăstirea noastră prin această icoană a ta, aducând tuturor maicilor și surorilor bucurie mare și ajutor. Căci ele des se adunau ca și astăzi, aducând înaintea cinstitei icoanei tale bucurii și mulțumiri, lacrimi și dureri. Însă noi cu bărbăție spargem zidul neputinței noastre, glăsuind:

Bucură-te, făcătoare de minuni;

Bucură-te, că stăpânești și asupra focului;

Bucură-te, că ne întărești pe noi în credință și răbdare;

Bucură-te, cu mulțumire îți zicem ție, pentru că te-ai întors în mănăstirea noastră;

Bucură-te, că primești lacrimile noastre;

Bucură-te, că suferi împreună cu noi;

Bucură-te, că te bucuri împreună cu noi;

Bucură-te, că cu multă răbdare ne aștepti când noi ne depărtăm de tine;

Bucură-te, că ne este de ajuns doar o privire a ochilor tăi luminați de pe sfânta ta icoană, ca să ne liniștim;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 6

Venind în Mănăstirea noastră ai adus pace și liniște, căci tu ne ești scut de nădejde și mântuire tuturor. Acestea au fost atâta timp, cât tu Stăpână, te-ai aflat la noi. Căci au venit și timpuri grele și pline de mâhnire, când mănăstirea fu închisă, iar Sfânta ta icoană a început a pribegi. Acele cumplite vremuri au sfâșiat inimile maicilor și surorilor din mănăstirea noastră și atunci ele strigau către tine, cerând ajutor și lui Dumnezeu cântând: *Aliluia!*

Icosul 6

În timpuri de prigoană, când s-a închis mănăstirea, iar sfintele icoane erau distruse și prefăcute în cenușă, tu Maică milostivă, ai dat curaj și bărbăție la maici și la surori pentru a salva această sfântă a ta icoană, în fața căreia noi stăm acum și-ți cântăm:

Bucură-te, că nu ne-ai părăsit în timpurile cele grele;

Bucură-te, că ne dai la toți bărbăție și curaj atunci când avem nevoie;

Bucură-te, că prin acestea ne arăți a ta dragoste către noi;

Bucură-te, că în toată vremea ne spui: Eu sunt cu voi;
Bucură-te, că nu ne lași pe noi să fim munciți de diavoli;
Bucură-te, luminătoarea minții noastre împânzite de întristare;
Bucură-te, sprijinitoare și toiaș;
Bucură-te, și iarăși zicem: Bucură-te, căci cu tine biruim;
Bucură-te, Maică, celeia ce îți aducem mulțumiri noi robii tăi;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 7

Ai arătat și alte semne, Stăpână prea curată, căci iată de-a lungul anilor, venit-au asupra noastră, pentru ticăloșia tuturor vremuri secetoase. Și atunci din nou au alergat la tine maicile și surorile, plângând: „Stăpâna Maica noastră, ai milă de prunci și de bătrâni.” Și așa rugându-se, o minune! Deschis-a cerul și mană a plouat, pământul răcorind și iarăși odrăsliră câmpiile și luncile. Și oamenii văzând, ți-au mulțumit ție, Maica noastră scumpă, cântând lui Dumnezeu cu bucurie: *Aliluia!*

Icosul 7

Din multe tale minuni sunt și unele ca acestea, că atunci când Dumnezeu pedepsea pământul cu multă ploaie, tu luând aminte la rugăciunea maicilor îndurerate ce o înălțau în fața sfintei tale icoane, îmblânzeai inima Fiului tău și Dumnezeului nostru și ploile încetau. Așijderea ne-ai arătat puterea ta prin această icoană, când pe vremea unui cutremur de pământ s-au aprins singure candelile ce erau în fața ei. Acestea vorbesc despre prezența Maicii Domnului prin această icoană în mănăstirea noastră, pentru care și noi cu bucurie îi cântăm ei:

Bucură-te, că ție ți se supun fulgerele și ploile;
Bucură-te, că cerul se închide și se deschide la rugăciunea ta;
Bucură-te, că prin aceasta ne înveți să vedem că avem păcate, pentru care trebuie să suferim și să ne rugăm;
Bucură-te, că nu ne lași în încercările noastre ca să ne înghită focul deznădejzii;
Bucură-te, că prin minunile făcute de tine ne arăți puterea ta;
Bucură-te, că ne înveți să strigăm mai des la tine;
Bucură-te, că unde stau doi sau trei la rugăciune ești și tu;
Bucură-te, că tu ești grabnică ajutătoare celor ce se roagă ție cu credință;
Bucură-te, îți strigăm ție pentru toate minunile tale;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 8

Îndrăznind oamenii să ia în ascuns icoana ta din mănăstire, tu, Stăpână, ai arătat și aici minuni, lăsându-i să pătimească mult. În urma suferințelor s-au trezit din somnul necunoștinței și smerindu-le îndrăzneala, i-ai făcut să cunoască puterea ta,

pentru care au hotărât să înapoieze icoana ta în al tău lăcaș și împreună cu toți să te slăvească, cântând lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul 8

Ce bucurie se naște-n sufletele noastre, căci din nou ne-a venit mama acasă. Și maicile plângând, după atâta amar de vreme o întâmpină cu lacrimi în ochi la poarta mănăstirii, glăsuind:

Bucură-te, Maica noastră că iarăși ai venit la noi;

Bucură-te, bucuria noastră fără de margini;

Bucură-te, tămăduirea răni adânci sufletești, ce a sângerat de-a lungul vremii;

Bucură-te, căci ochii maicilor nu văd de lacrima iubirii tale;

Bucură-te, alinarea durerilor și a zbuciumului nostru;

Bucură-te, bucurie ce nu se poate descrie în cuvinte;

Bucură-te, că iarăși te vedem aceeași;

Bucură-te, că tu privești cu aceiași ochi la noi;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 9

Ard nestins candelile la icoana ta, de când te-ai întors la mănăstire, Stăpâna noastră. Tu iarăși ești cu noi, pentru că nici nu ne-ai părăsit. Ce bine ne este nouă împreună cu Maica noastră cea cerească și pentru aceasta cântare îi aducem Ziditorului, zicând: *Aliluia!*

Icosul 9

Această grea încercare pe care am simțit-o în ale noastre inimi s-a petrecut sub ochiul cel Atotvăzător și Bunul Dumnezeu nimic n-a șters din Cartea vieții. Fiind, deci, luminați la minte, noi cu toții îți aducem laude în semn de recunoștință, glăsuind:

Bucură-te, că scârba despărțirii noastre s-a prefăcut în bucurie;

Bucură-te, că tu ne-ai învățat prin ea a fi mai curajoși;

Bucură-te, că ai tămăduit ale noastre răni;

Bucură-te, că ai pus pe ele alifie de alinare;

Bucură-te, altar de jertfă din nou deschis;

Bucură-te, candelă ce ai strălucit în întuneric;

Bucură-te, inimă deschisă către Dumnezeu;

Bucură-te, pagină din cartea vieții ce ești acum scrisă cu slove de argint;

Bucură-te, îți zicem toți cei ce astăzi stăm aici;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 10

Văzându-te pe tine venită acasă, noi toți îți aducem, Stăpână, cântări și mulțumire pentru binefacerile și ajutorul tău și te rugăm să nu ne mai părăsești până în sfârșit și să ne dai darul pocăinței nouă celor ce cu nădejde îi cântăm lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul 10

Noi, nevrednicii suntem cu totul plini de păcate, lăsându-ne cu totul pradă grijilor lumești și neângrijindu-ne de suflet. Dar privind la sfânta ta icoană, Stăpână și văzând ajutorul ce se dă la mulțimea de oameni ce vin aici, să ne pornim din nou pe calea pocăinței și cu bucurie în inimă să cântăm acestea:

Bucură-te, comoara curăteniei;

Bucură-te, grabnică ajutătoare a credincioșilor;

Bucură-te, mângâierea maicilor și a surorilor mănăstirii noastre;

Bucură-te, ajutătoare în ispitele noastre;

Bucură-te, împăcarea celor învrăjbiți;

Bucură-te, că prin tine căpătăm liniște în suflet;

Bucură-te, că ne înveți să iertăm pe cei ce ne scârbesc pe noi;

Bucură-te, muștrătoarea noastră atunci când greșim;

Bucură-te, ceea ce ne povățuiești pe calea mântuirii;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 11

Văzând, Preasfântă Stăpână întristarea inimilor noastre, chinurile sufletești și trupești, pocăința nemincinoasă a celor ce sunt supuși patimilor, ai binevoit ca să te întorci la locul tău de mai înainte prin venirea icoanei tale prea minunate, pentru ca toți ce cad la ea cu credință și cu inimă smerită să dobândească vindecarea de boli sufletești și trupești și să strige lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul 11

Având către neamul omenesc dragoste de mamă, le dai ajutor, Stăpână tuturor celor ce aleargă cu credință și cu nădejde la sfânta ta icoană, și îți aduc aceste laude:

Bucură-te, că prin tine se pogoară peste noi mila lui Dumnezeu;

Bucură-te, ceea ce mijlocești la Dumnezeu pentru noi, păcătoșii, în fața tronului dumnezeiesc;

Bucură-te, baie ce speli sufletele noastre de fărădelegi;

Bucură-te, cheie ce dai veșnică mântuire celor ce se nevoiesc în viața călugărească;

Bucură-te, că în orice vreme secetoasă cerem ajutorul tău și-l dobândim;

Bucură-te, slobozirea celor din primejdii;

Bucură-te, că prin rugăciunile tale sufletele noastre se ridică la Dumnezeu;

Bucură-te, ceea ce ne-ai lăsat a ta icoană care ne îndrumază spre mântuire;

Bucură-te, nădejdea mănăstirii noastre;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 12

Te laudăm toți, Stăpână și slăvim numele tău în toate zilele, dar mai ales în ziua praznicului tău, căci mult ne-ai mângâiat pe toți. Pentru această mare facere de bine nu uităm și noi a-ți aduce nevrednicile noastre mulțumiri, cântând lui Dumnezeu: *Aliluia!*

Icosul 12

Fiind cuprinși de viforul patimilor cu inimă înfrântă și cu umilință cădem la sfânta ta icoană făcătoare de minuni, de unde primind cele de folos, cu mulțumire îți cântăm ție:

Bucură-te, ceea ce ne-ai adus mare bucurie;

Bucură-te, vrednică de lauda cerească;

Bucură-te, bucuria călugărilor și a călugărițelor;

Bucură-te, tămăduitoarea tuturor bolilor;

Bucură-te, întărirea noastră în credință;

Bucură-te, că ne înveți să avem nădejde neîndoită;

Bucură-te, că ne îndestulezi cu toate bunătățile;

Bucură-te, descoperitoarea tuturor tainelor;

Bucură-te, mijlocitoarea tuturor;

Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)

O, Preasfântă Fecioară Marie, Împărăteasa cerului și a pământului, care te-ai născut din Sfinții tăi părinți Ioachim și Ana, nu avem cununi de aur cu care am putea încununa cinstul tău cap și nu putem să înălțăm atâtea biserici și altare după vrednicia care o ai. Sufletul nostru să fie biserică, iar inima - altarul, unde va arde tămâia rugăciunilor noastre și îți vom cânta cu toții: *Aliluia!*

Apoi iarăși se zice:

Icosul 1

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, Împărăteasa cerului și a pământului, podoaba bisericii și nădejdea neamului omenesc, laudat este numele tău între toate neamurile, precum ai binevestit tu singură după zămislirea dumnezeiască. Pe acestea descoperindu-ni-le Dumnezeu, din mila Lui, încercăm și noi cu buze întinate să strigăm:

Bucură-te, ceea ce stai la tronul Dumnezeirii;

Bucură-te, Împărăteasa heruvimilor și a serafimilor;
Bucură-te, îți spun toate Puterile cerești și toți sfinții;
Bucură-te, îți cântă ție toți ierarhii, cuvioșii și mucenicii;
Bucură-te, că ei se minunează de dragostea ta cea către noi;
Bucură-te, mireasmă cerească de care nu ne putem sătura;
Bucură-te, desfătarea bisericii cerești;
Bucură-te, ocrotitoarea și ajutătoarea bisericii pământești;
Bucură-te, că înaintea ta se pleacă tot genunchiul ceresc și pământesc;
Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!

Condacul 1

O, prea curată Fecioară, ceea ce ești plină de daruri, Maica creștinilor și ocrotitoarea mănăstirii noastre, stăm acum în fața cinstitei tale icoane. Și tu fiind de față, ajută-ne cu mila ta, ca noi cu inimă curată, cu sufletul smerit, cu minte plecată și dragoste adevărată să-ți cântăm ție cu credință: *Bucură-te, prea milostivă Maică, nădejdea și ocrotitoarea mănăstirii noastre!*

Rugăciune

O, prea binecuvântată, prea curată Doamnă Stăpână Născătoare de Dumnezeu Fecioară, primește aceste rugăciuni pe care cu lacrimi le aducem ție noi, nevrednicii robii tăi, alergând cu umilință la chipul tău cel feciorelnic, că tu însăși fiind de față și auzind rugăciunile noastre ne împlinești cererile, fiecăruia după credința lui.

Tu ușurezi necazurile celor scârbiți, neputincioșilor le dai sănătate, pe cei slabi și bolnavi îi vindeci, pe cei demonizați îi izbăvești de puterea duhurilor necurate, pe

cei asupriți îi izbăvești de asuprire, pe cei împilați îi mântuiești, pe păcătoșii care se pocăiesc îi ierți, pe cei leproși îi curățești, pe prunci îi miluiești, pe cei închiși în legături și în temnițe îi slobozești și toate patimile le vindeci! Ție Stăpână, Preasfântă Doamnă Născătoare de Dumnezeu, toate îți sunt cu putință, prin mijlocirea ta către Fiul tău.

O, prea bună Maică, Preasfântă Fecioară Maria nu înceta a te ruga pentru toți arhieriei și preoții țării noastre, pentru părinți, copii, pentru toate rudeniile noastre, pentru cei vii și răposați.

Roagă-te, Stăpână și pentru întreaga noastră țară, conducătorii ei și pentru noi, nevrednicii robii tăi, care te slăvim, te cinstim și ne închinăm prea curatului tău chip, având nădejde și credință neîndoielnică în tine, ceea ce ești pururea Fecioară, prea slăvită și prea lăudată, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Din istoria icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzărești

Icoana Maicii Domnului a fost adusă la mănăstirea Vărzărești, care poartă hramul „Nașterea Maicii Domnului”, la începutul veacului trecut, adică după anul 1900, cum se presupune, de la mănăstirea Rudi.

Maica Eleonora, care a venit la mănăstire în anul 1922, afirmă că icoana era de acum la Vărzărești.

Cândva această icoană a trecut printr-un incendiu, dar n-a ars. Prin anul 1901, după cum mărturisește inscripția de pe îmbrăcămintea de metal, icoana a fost repa-rată și reînnoită.

Până în anul 1959 icoana Maicii Domnului s-a aflat în bisericile mănăstirii Vărzărești: vara - în biserica de vară cu hramul „Sfântul mare mucenic Dumitru”, iar iarna - în biserica de iarnă cu hramul „Nașterea Maicii Domnului”, mângâind și ajutând cu puterea Sa cerească de Mamă pe măicuțele și surorile ce Îi slujeau.

Odată cu închiderea mănăstirii (anul 1959) se încep și peregrinările icoanei.

În ziua în care au sosit camioane să încarce icoanele mănăstirii pentru a fi transportate la Căpriana, două surori mai tari de fire (sora Alexandra și sora Elisaveta)

și-au adunat tot curajul și au intrat în biserică prin altar, fără a fi observate de nimeni. Au luat icoana Maicii Domnului și au dus-o în chilia surorii Elisaveta, care se afla în apropierea bisericii. Peste puțin timp sora Elisaveta a trecut cu traiul în sat, iar icoana a fost luată de sora Alexandra în chilia sa.

Maicile și surorile mai bătrâne spun că în tot acest timp Maica Domnului era cu ele - se adunau toate în chilia surorii Alexandra și se rugau Preacuratei. De era secetă, în ziua în care se făceau rugăciuni pentru ploaie în acea chilie, până seara ploua numaidecât. Iar când ploaia ținea prea mult timp, ele făceau rugăciuni pentru conținerea ei, și ploaia contenea.

Într-o noapte a anului 1977, în timpul cutremurului de pământ, maicile și surorile au alergat la icoana Maicii Domnului și mare le-a fost mirarea, când au văzut candelarele din fața icoanei aprinse (fără ca cineva dintre ele să se apropie să le aprindă) - candelarele s-au aprins de la sine.

Peregrinările icoanei Maicii Domnului nu se termină aici.

Sora Alexandra avea niște rude, printre care și un preot, părintele Dumitru. Ea s-a înțeles cu ei să le dea icoana Maicii Domnului, chipurile pentru o păstrare mai sigură. Aflând de această înțelegere, maicile și surorile s-au împotrivit și au hotărât chiar să privegheze chilia surorii Alexandra.

Văzând că nu pot scoate icoana ziua, au venit după icoană în timpul nopții și, acoperind-o cu o pânză, au dus-o la mașina care îi aștepta mai la deal de mănăstire, lângă cimitir. Pe drum mașina a nimerit într-un accident, în urma căruia părintele a rămas cu un picior fracturat.

După transmiterea icoanei, sora Alexandra n-a mai primit pe nimeni în chilia sa, pentru a ascunde fapta săvârșită. Însă ea n-a reușit să ascundă aceasta de inimile simțitoare, care locuiau prin apropiere. Toate maicile și surorile au început să o mustre pentru că a îndrăznit să dea comoara mănăstirii pe mâini străine.

Sora Alexandra și-a dat seama de greșeala făcută și, muștrând-o conștiința, a rugat rudele la care se afla icoana să o aducă înapoi. Ele au refuzat, iar în acest timp sora Alexandra s-a îmbolnăvit și a murit.

Părea că nu mai era nici o nădejde de a reîntoarce icoana Maicii Domnului. Dar Maica Domnului a binevoit să miluiască inimile maicilor și surorilor, astfel icoana a revenit la mănăstire. Și acest lucru s-a împlinit într-un mod minunat.

În 1994 mănăstirea a fost redeschisă. Puțin câte puțin începuse să se adune obștea mănăstirească. Surorile nou-venite, aflând de la surorile mai bătrâne că mănăstirea a avut o icoană a Maicii Domnului, care pentru dânsle era de mare preț, dar despre care aproape că nu știau nimic, au început să o caute prin diferite metode. Zadarnică le-a fost, însă, căutarea. Nimeni nu le-a putut da vreo informație concretă despre locul unde se afla icoana.

Și iată că într-o zi a telefonat la mănăstire o rudă de-a surorii Alexandra, anunțând că peste câteva zile va aduce o icoană a Maicii Domnului. Nimeni nici nu bănuia că anume aceasta este icoana pe care o căutau toți de atâta timp.

La 11 mai 1997 icoana a fost adusă la mănăstirea Vărzărești de rudele părintelui Dumitru.

Evenimentele petrecute înainte de a fi readusă icoana la mănăstire dau clar de înțeles că Maica Domnului i-a impus pe oamenii ce țineau icoana fără nici un drept sub stăpânirea lor să o aducă înapoi la mănăstire. Cu puțin timp înainte părintele Dumitru, la care se afla icoana, nimerise într-un accident rutier, de data aceasta pierzându-și viața.

Numai după această moarte tragică rudele sale au înțeles, fiind mustrate de conștiință și de Maica Domnului, că icoana Maicii Domnului trebuie întoarsă la locul unde pe bună dreptate să fie păstrată.

În săptămâna în care a fost adusă icoana la mănăstire, timp de trei zile (luni, miercuri și vineri), o călugăriță bătrână a văzut deasupra turnului bisericii o rază puternică de lumină care venea dinspre răsărit, din direcția din care a și fost adusă icoana Maicii Domnului.

Câțiva ani mai târziu, într-o noapte, o soră din mănăstire a văzut prin fereastra din chilia unde cândva a fost păstrată icoana o luminiță de candelă. Și ce este minunat, această luminiță se vedea ca prin crăpătura de la obloanele unei ferestre, anume așa cum se vedea pe timpurile când icoana se afla în acea chilie, deși ferestrele demult erau fără obloane.

Egumenul Serafim, duhovnicul mănăstirii, povestește: „De când s-a întors icoana Maicii Domnului la mănăstire toate lucrurile merg cu mult mai bine. S-a îmbunătățit considerabil viața duhovnicească a obștii, a sporit și ritmul reconstrucției, mai bine zis, al construcției mănăstirii distruse.”

Dintre alte minuni săvârșite cu ajutorul Maicii Domnului, una s-a întâmplat chiar cu egumenul Serafim.

La 27 aprilie 1998, de Paștele Blajinilor, părintele Serafim urma să plece cu mașina la cimitirul din Vărzărești pentru a sluji cu părintele Serghie, parohul bisericii din Vărzărești. Când cobora dealul, părintele Serafim, care era la volan, a observat că frâna mașinii nu funcționează. Viteza creștea și părintele a îndreptat mașina într-un copac, reușind să mai spună doar: „Maica Domnului, nu mă pierde!” Mașina s-a lovit de copac cu roata din stânga și s-a răsturnat, iar roata a intrat în salonul mașinii sub volan. Părintele Serafim a rămas viu, fără nici o zgârietură.

După ce l-au scos din mașină, părintele a slujit toată ziua, după cum își plănuiise, mulțumind Maicii Domnului pentru toate.

O tânără de 16 ani din satul Hârtop (Cimișlia), care avea o soră la mănăstirea din Vărzărești, povestea că ea s-a reținut într-o seară la biserica din satul natal, unde au fost mai multe cununii. Mergând spre casă, au oprit-o trei tineri. Ea a pus mâinile la piept și se ruga: „Maica Domnului, scapă-mă, căci eu nu pot fugi de ei.” Rugându-se așa, s-a pomenit în curtea părinților ei, în preajmă nefiind nimeni.

O femeie din sectorul Nisporeni, județul Ungheni, a venit la mănăstirea din Vărzărești. După Sfânta Liturghie plângea, povestindu-i părintelui Serafim cum o amenința bărbatul ei cu moartea. Părintele a trimis-o la icoana Maicii Domnului să se roage, spunându-i că numai Maica Domnului poate să o păzească.

Nu se știe cât s-a rugat ea, dar peste câteva zile a venit din nou la mănăstire și cu lacrimi în ochi a povestit că în acea zi, în care se rugase la icoana Maicii Domnului, cum a ajuns acasă bărbatul ei a luat toporul și, intrând în bucătărie, a vrut să o lovească. Femeia a reușit să strige: „Maica Domnului, apără-mă!” Bărbatul a scăpat toporul din mână și a întrebat mirat: „Ce-am vrut să fac?”

Preoteasa Profira din satul Grătiești, mun. Chișinău, suferea de o boală cronică: bursită calcaroasă la umărul drept. Medicii insistau să o opereze, însă ea a refuzat.

În anul 1999, în Postul mare, a venit la mănăstirea din Vărzărești la rugăciunea Sfântului Maslu. Acolo a luat parte la Sfânta Liturghie, la rugăciunile Sfântului

Maslu și la rugăciunile Sfântului Vasile cel mare. În același timp se ruga lui Dumnezeu cu cuvintele: „Vindecă-mă, Doamne, că neputincioasă sunt”, implorând tămăduirea mâinii la care avea dureri foarte mari, încât nici nu putea să-și facă semnul Sfintei Cruci.

După rugăciune a luat ulei sfințit la Sfântul Maslu, amestecat cu ulei de la candela icoanei Maicii Domnului. Acasă, după rugăciunile de dimineață, se ungea la umăr cu acel ulei sfințit, rugându-se în continuare la Maica Domnului.

În Postul Adormirii Maicii Domnului a revenit din nou la mănăstirea din Vărzărești la aceleași rugăciuni. Întorcându-se acasă, a continuat să se roage și să se ungă cu ulei sfințit.

La 27 decembrie 1999, sculându-se dimineața, și-a dat seama că durerea a dispărut, iar mai târziu s-a convins că boala s-a tămăduit complet. După aceasta s-a mai uns câteva zile, dar continuă să spună rugăciunea zilnic, mulțumind lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru mila dăruită ei.

Mulți credincioși vin la mănăstire și mulțumesc Maicii Domnului pentru ajutorul și pacea din familiile lor.

Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la mănăstirea Vărzărești – Istoria icoanei

Dacă pașii te vor purta vreodată, iubite pelerin, pe potecile frământate cu dragoste, credință și suferință ce duc spre Mănăstirea Vărzărești, nu-i opri. Lasă-i să te conducă acolo, la Maica Domnului, unde vei putea sta de vorbă într-o chilie modestă cu unul dintre acei oameni ai jertfei, fără renume și fără aureole.

Vei vedea în ochii lui smeriți și pururi plecați spre pământ cerul și vei simți cum din inima sa se înalță un imn de slavă către Dumnezeu. Vei fi atunci învăluit într-o lumină nematerialnică, într-o împăcare și o bucurie, care fără cuvinte îți vor da răspuns la cele mai grele întrebări ale existenței. Abia atunci vei înțelege că sfințenia există și este atât de aproape de noi, încât nu o putem vedea, pentru că este ascunsă în umbra smereniei, într-un colț al mănăstirii.

Din puținele informații care se dețin se știe că icoana Maicii Domnului a fost adusă (se presupune) de la Mănăstirea Rudi la răscrucea veacurilor XIX și XX.

Monahia Eleonora, care a venit în mănăstire în anul 1922, afirma că la intrarea sa în mănăstire icoana se afla aici. Inscripția de pe îmbrăcămintea de metal a icoanei mărturisește că această icoană a fost reparată și re-înnoită în anul 1901.

O eventuală legătură a Mănăstirii Rudi cu Mănăstirea Vărzărești, ce ar face posibilă explicația acestei presupuneri, ține de anul 1828, când Schitul Rudi devine schit de femei și sunt aduse călugărițele din Sărătura în număr de 25. După familiarizarea lor cu noul locaș, opt dintre acestea preferă să se transfere la Mănăstirea Vărzărești.

În anul 1847, la 3 ianuarie, prin dispoziția consistoriului duhovnicesc, sunt transferate de la Schitul Rudi la Mănăstirea Vărzărești monahiile Magdalena și Evdochia, care aveau sub 70 ani și aveau o trăire înaltă. Așadar, putem admite că între cele două schituri existau careva legături, mai ales prin eventuale corespondențe între maicile care au fost despărțite.

Cândva această icoană a trecut printr-un incendiu, dar n-a ars, fapt care a fost receptat ca o minune și datorită căruia icoanei i se atribuie denumirea de făcătoare de minuni, dovedindu-se în timp că nu era o simplă icoană, ci ceva deosebit.

Despre un eventual incendiu la Mănăstirea Vărzărești nu este menționat nicăieri, ceea ce ne motivează să credem că icoana a ars în altă mănăstire, după care a fost adusă la Mănăstirea Vărzărești.

În Procesul verbal din 1 martie 1943, în lista de inventar este trecută și această icoană la nr.216, separat de celelalte icoane: Icoana Maicii Domnului aurită și înrămată, care se estima la 180 mii lei. Este unicul obiect de valoare al mănăstirii, iar prețul lui echivala, raportat la acea vreme, cât 121 ha de pădure.

Până la închiderea mănăstirii, se știe despre icoană că se găsea în ambele biserici, conform anotimpului; în perioada caldă a anului icoana se afla în biserica de vară cu hramul „Sfântul mare mucenic Dimitrie”, iar iarna - în biserica de iarnă a „Nașterii Maicii Domnului”, mângâind și ajutând cu puterea ei cerească măicuțele și surorile ce îi slujeau. Odată cu închiderea Mănăstirii Vărzărești, în 1959, încep și peregrinările icoanei Maicii Domnului.

Unica mângâiere pentru viețuitoarele mănăstirii în această perioadă plină de încercări erau razele luminoase ce izvorau din chipul Maicii Domnului din icoana sa făcătoare de minuni. Ea le era arvuna în nădejdea unor timpuri mai bune, dar s-a dovedit că nu pentru multă vreme.

Din „biografia” icoanei aflăm că în ziua în care au sosit camioanele să încarce odoarele mănăstirii pentru a fi transportate, două surori mai tari de fire (sora Alexandra și sora Elisaveta) și-au adunat tot curajul și au intrat în biserică prin altar, fără a fi observate de nimeni. Au luat icoana Maicii Domnului și au dus-o în chilia surorii Elisaveta, care se afla în apropierea bisericii. Peste puțin timp sora Elisaveta s-a mutat cu traiul în sat, iar icoana a fost luată de sora (N) în chilia sa, unde se adunau maicile și surorile și se rugau Preacuratei.

De era secetă, în ziua în care se făceau rugăciuni pentru ploaie în acea chilie, până seara ploua numaidecât. Iar când ploaia ținea prea mult timp, ele făceau rugăciuni pentru conținerea ei și ploaia înceta.

Într-o noapte a anului 1977, în timpul cutremurului de pământ, maicile și surorile au alergat la icoana Maicii Domnului și mare le-a fost mirarea, când au văzut candelile din fața ei aprinse, nefiind aprinse mai înainte. Candelile s-au aprins de la sine.

Minunile, prin care Maica Domnului le încredința pe maici că este cu ele, au încetat odată cu hotărârea surorii (N) de a da icoana unei rude de a ei, care era preot, sub pretextul de a fi protejată mai bine. Din acel moment începe adevărata peregrinare a icoanei. Zadarnică s-a dovedit a fi împotrivirea celorlalte maici de a nu da icoana și de a priveghea la chilia surorii Alexandra, căci aceasta, văzând că nu poate scoate icoana din chilie ziua, pentru că era păzită de maici, a acoperit-o cu o pânză și în toiul nopții a dus-o la o mașină care aștepta mai la deal de mănăstire, lângă cimitir.

Din acel moment sora (N) nu a mai primit în chilia ei pe nimeni pentru a ascunde fapta săvârșită. Însă ea nu a reușit să ascundă aceasta de inimile simțitoare care locuiau prin apropiere. Celelalte viețuitoare au început să o mustre pentru că a îndrăznit să dea comoara mănăstirii pe mâini străini, iar Maica Domnului i-a muștrat pe cei care au scos-o din casa ei și pe drum s-a produs un accident, în urma căruia părintele a rămas cu piciorul fracturat. Prea mare a fost hotărârea și învârtășirea inimii lor, căci nu au priceput lucrarea dumnezeiască. Când sora (N) a înțeles greșeala pe care o făcuse, era deja târziu, pentru că rudele ei refuzau să înapoieze icoana mănăstirii.

Acum, maicile chiar rămaseră „văduve” de orice mângâiere și pribege într-o lume ostilă lor. Atât pe cât era posibil coborau la biserica parohială din vale unde înălțau rugile lor fierbinți și-și plângeau amarul, mulțumind lui Dumnezeu și pentru bucurii, și pentru necazuri, zicând: Slavă Domnului pentru toate!

Despre reîntoarcerea icoanei la Mănăstire putem oferi următoarele informații: în anul 1994 mănăstirea a fost oficial redeschisă. Obștea monahală începuse să crească. Surorile nou-venite la mănăstire au aflat istoria mănăstirii din amintirile maicilor bătrâne care mai trăiau. Nu se putea ca maicile, în povestirile lor, să evite a spune că mănăstirea deținea o icoană făcătoare de minuni, unicul lucru pe care îl putuse salva și care le-a fost luată într-un chip mișelesc și despre care nu mai știau nimic de multă vreme.

La auzul acestora, dar mai ales în situația de criză prin care trecea mănăstirea, aflarea icoanei era mai mult decât ceea ce putem înțelege prin „dorită înapoi acasă”. Deși au început să caute icoana prin diferite metode după indicațiile oferite de maicile bătrâne, zadarnică le-a fost căutarea, nimeni nu le-a putut da vreo informație corectă despre locul unde s-ar putea afla icoana. Totul era de nedescifrat omeneste, până într-o zi când s-a petrecut marea minune - a sunat o rudă de-a surorii (N), anunțând că peste câteva zile va aduce o icoană a Maicii Domnului. Nimeni nu a bănuț că anume aceasta va fi icoana mult căutată. Așa se face că la 11 mai 1997 icoana a fost adusă înapoi la Mănăstirea Vărzărești de rudele părintelui Dumitru, cel care o luase cu mașina în toiul nopții.

Minunile săvârșite de Maica Domnului prin icoana sa sunt nenumărate. În cinstea ei, ca semn de mulțumire pentru darul oferit, obștea maicilor a alcătuit un acatist spre lauda prea curatului ei nume, în care se conțin și unele stihuri ce se referă la peregrinarea icoanei.

Prăznuirea icoanei se face anual în data de 17 mai, când are loc procesiunea cu icoana.

Sursa: http://varzaresti.md/?page_id=103

Istoria Mănăstirii Vărzărești

Mănăstirea Vărzărești este ctitoria boierului Stan Vărzari, contemporan cu domnitorul Alexandru cel bun (1399-1432), care își făcuse faimă în țară tocmai prin întemeierea și sfințirea acestei mănăstiri, care îi poartă numele.

Nu se cunoaște exact simțămintele care l-au determinat pe acest boier să înalțe un sfânt locaș, dar există, fără îndoială, o memorie anonimă cu izvoare ancestrale, având nuanță folclorică, în răsfârngerile căreia acest eveniment s-a transfigurat hiperbolic, devenind legendă.

Stan Vărzari nu era deloc un boier de nebăgat în seamă de domnitorul Alexandru cel bun, care, ori de câte ori trecea Prutul în lungile sale călătorii administrative sau pentru vânătorile de zimbri, urși, căprioare și mistreți în codrii Moldovei, nu uita să intre și să ospăteze în casa acestui boier.

În proprietatea acestuia ființau și două cătune cu denumiri arhaice: Tăbăiești și Văscoaie, care stăteau în calea drumeților spre Cetatea Albă. Așa se făcea că aceste două cătune serveau drept gazdă pentru primul popas făcut după trecerea Prutului.

Mare trebuie să fi fost inima boierului Stan Vărzari, pentru că nu s-a gândit doar la cele trupești ale locuitorilor și drumeților, ci și la cele sufletești, fiind parcă cutremurat de cuvântul evanghelic „Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?” (Mt.16:26).

Cutremurat de acest gând măreț, boierul începuse a se frământa pentru aflarea unui loc vrednic de a înălța un sfânt locaș. Și „de acum o săptămână închegată boierul Stan Vărzari umbla abătut, frământat de gânduri.

Un țăran îndrăzni să-l întrebe:

- Ce, cucoane, te roade vreo durere?

În cele din urmă boierul se destăinuie:

- Mi s-a arătat mai ieri noapte în vis un înger ocrotitor, m-a luat de mână și m-a suit pe colina cu nucari bătrâni, de la prisacă, și mi-a arătat un izvoraș scâncind. „Iată, vezi boiere, aici să înalți Mântuitorului nostru un locaș sfânt, ca să ai cu ce veni după pristăvire la poarta Raiului”. Și mă gândesc când și cum să așez o mănăstire.

- E un îndemn la fapte bune, boiere!, îl susținură mai mulți țărani.

- Dar care-i deosebirea dintre biserică și mănăstire?, ținu să se lămurească o țigancă mai vorbăreață.

- Călugării și frații, dați în slujbă la schit sau mănăstire, explică Stan Vărzari, n-au dreptul să lege cu muierile căsătorii, pe când preoții de la biserici pot să-și aibă familiile lor.

- Și-i bună, boiere, o asemenea treabă, să trăiești o viață ca un pustnic?, prinse și mai mult curaj aceeași țigancă.

- Iaste cum iaste, dar noi vom începe să zidim pe acest loc, scăldat de soare, o mănăstire, pe puterile noastre, luminați de Cel de Sus, puse punct discuției moșierul.

- Facă-se voia dumitale, boiere!, i s-au închinat cu plecăciune slugile.

În curând carele trase de 2-3 perechi de boi începuseră să aducă din pădure bârne lungi și drepte, nuiiele, cuie de stejar și corn.

La sfințirea mănăstirii au venit fețe bisericești din satele vecine, de la Huși și Iași, boieri de Divan de la Suceava, lume de pe lume.

- Ai înălțat, frate Stan, o icoană a sufletului în codrii noștri!, îl bătu cu palma pe umeri vecinul de moșie boierul Șendrea. Fac danie mănăstirei livada de pruni din apropierea ei, stâna cu tot cu oi și această pungă cu galbeni.

Șendrea vântură aurul din săculețul cusut din piele de căprioară și adaugă:

- Alexandru Vodă a făgăduit că în drum spre Cheșenăul Roșu de la Nistru îți va poposi la mănăstire. Deocamdată Măria sa ți-a trimis voroave de laudă.

După slujbă și ospățul dumnezeiesc câteva slugi au cerut învoirea boierului Vărzari ca să se facă frați și călugări la mănăstire.

- Îți jurăm, mărite, că nu vei trage cu obrazul din pricina noastră”.

Astfel, prin rânduială divină, ia ființă prima mănăstire de pe malul stâng al Prutului.

&&&

Mănăstirea Vărzărești a început cu o bisericuță de lemn, împrejmuită cu un gard împletit din nuiiele și o răstignire la poartă. Iar ca proprietate avea prima danie făcută de boierul Șendrea: livada de pruni din apropiere, stâna cu oi și o pungă cu galbeni. Așa se explică de ce satul ce-i poartă numele - „Șendreni”, se extinde în podgoriile din preajma mănăstirii.

Prima atestare documentară a Mănăstirii Vărzărești datează cu 25 aprilie 1420, data emiterii unui act de către Alexandru voievod, Domnul Țării Moldovei, în vederea daniilor făcute lui Pan Vena vornicul pentru dreapta și credincioasa lui slujbă: *„Cu mila lui Dumnezeu, noi Alexandru voievod, Domnul Țării Moldovii, facem cunoscut și cu această carte a noastră tuturor cari vor căuta la dânsa sau o vor auzi citindu-se, că această adevărată slugă și credincios boer, pan Vena vornic a slujit mai înainte sfânt răposăților noștri înaintași, cu dreaptă și credincioasă slujbă către noi, l-am miluit cu osebita noastră milă și i-am dat în Țara noastră a Moldovii satele, anume Corneștii și Miclăușești și Lozova și Săcărenii și Dvorniceanii și Dumeștii și Țigăneștii și Lavreștii și Sadova și Homiceștii. Toate acestea să-i fie de la noi uric cu tot venitul lor, lui și copiilor lui și nepoților lui și strănepoților lui și răstrănepoților lui și întregii seminții a lui, cine se va alege mai de aproape nestri-cat niciodată în vecii vecilor.*

Iar hotarul acestor sate ce sânt pe Bucovăț, începând de la mănăstirea lui Vărzar, pe deasupra prisăcii lui Acibcu, pe deasupra Gorodiștei, la vârful Lozovei, la podul lui Gârlanci, de la fântâna mică la fântâna cea mare, iar dela fântâna cea mare, pe deasupra la poiana Târnovsca, din poiana lui Chiprian, Molovatele lui la Bucovăț, din lunca cea mică și către Porosăci la gura Pitușcăi, la seliștea lui Tigomir, iar de la seliștea lui Tigomir pe deasupra Homiceștilor și pe la obârșia Sadovei și de la obârșia Sadovei, la gura Conelii, iar de la gura Conelii, pe deasupra la mănăstirea lui Vărzar. Și în acest hotar să-și întemeieze prisăci, câte va putea să-și întemeieze și îi întărim vechile hotare, pe unde au umblat din veac. [...]

Și pentru mai bună întăritură tuturor celor de mai sus scrise, am poruncit slugii noastre, credinciosul pan Isaia logofăt, să scrie și să lege pecetea noastră, cătră această carte a noastră,

În Suceava, în anul 6928 aprilie 25 zile.”

Faptul că Mănăstirea lui Vărzari este menționată de către domnitor ca punct de hotar în acest act ne determină să afirmăm că Mănăstirea Vărzărești, la acea dată, se bucura de o mare popularitate nu numai în rândul localnicilor, ci și în rândul boierimii și al domnitorului și că era întemeiată cu mult mai înainte de data semnării acestui act.

După cum am menționat anterior, boierul Stan Vărzari ctitorise o mănăstire destul de modestă, cu o bisericuță de lemn, fapt ce se întâmplă, adesea, celor care ard de nerăbdarea înălțării unui locaș sfânt. Până în 1770, mai multe mărturii despre această mănăstire și referitor la organizarea ei, nu există. Nu putem aprecia nici hramul bisericuței de lemn, nici povătuitorul fraților adunați în obștea mănăstirii, nici felul viețuirii: de sine sau chinovială, nici dacă s-a mai construit ceva între timp. Un singur lucru se știe: în 1770, mănăstirea este refăcută, reconstruită, reînviată, după ce fusese pustiită de tătari de mai multe ori. Anul pustiirii mănăstirii de către tătari, de asemenea, nu este menționat nicăieri, ceea ce ne determină să credem, având în vedere cursul istoriei Țării Moldovei, că pustiirea mănăstirii e rezultatul mai multor tentative de jefuire și tâlhărie dintre anii 1538-1770.

După cele întâmplate, în anul 1770 preotul Vasile (Varlaam în călugărie) și feciorul său Constantin Măcărescu, ridicat în rangul clerical de protopop, se apucară, ajutați de răzeșii și țăranii localnici, să reînvie mănăstirea lui Vărzari. Referitor la aceasta, un document păstrat în arhiva mănăstirii ce datează din 15 decembrie

1820, emis sub nr. 56 de către Departamentul Exarhatului Chișinău, menționează faptul că Varlaam Măcărescu este ctitorul Mănăstirii Vărzărești, iar lucrările de construcție a bisericii sunt efectuate de maiorul Ioan Măcărescu și fratele său Fiodor, probabil rude ale acestui monah Varlaam. De această dată, mănăstirea nu a mai fost reconstruită pe propria ei temelie. Nu se știe din ce motive, dar a fost strămutată pe un pisc viguros, numit Dealul Morilor, 3 km mai la sud de vechea așezare.

Abia în anul 1796 lucrările de reconstrucție a Mănăstirii lui Vărzari au fost finisate. Complexul monastic deținea o bisericuță din lemn, acoperită cu șindrilă, așezată pe o temelie de piatră, cu hramul Sfântul Dimitrie izvorătorul de mir, niște chilii din bârne și scânduri pentru călugări, o clopotniță cu două clopote - toate împrejmuite cu un garduleț josuț de nuiiele. Mănăstirea era înregistrată și făcea ascultare de Exarhatul Mănăstirilor și Schiturilor din ținutul Orhei.

Documentele de epocă atestă faptul că Stan (nu se are în vedere ctitorul mănăstirii Boierul Stan) și frații Arteni și Gavril Vărzari au dăruit mănăstirii, în 1801, moșia Vărzărești, pe care se afla mănăstirea.

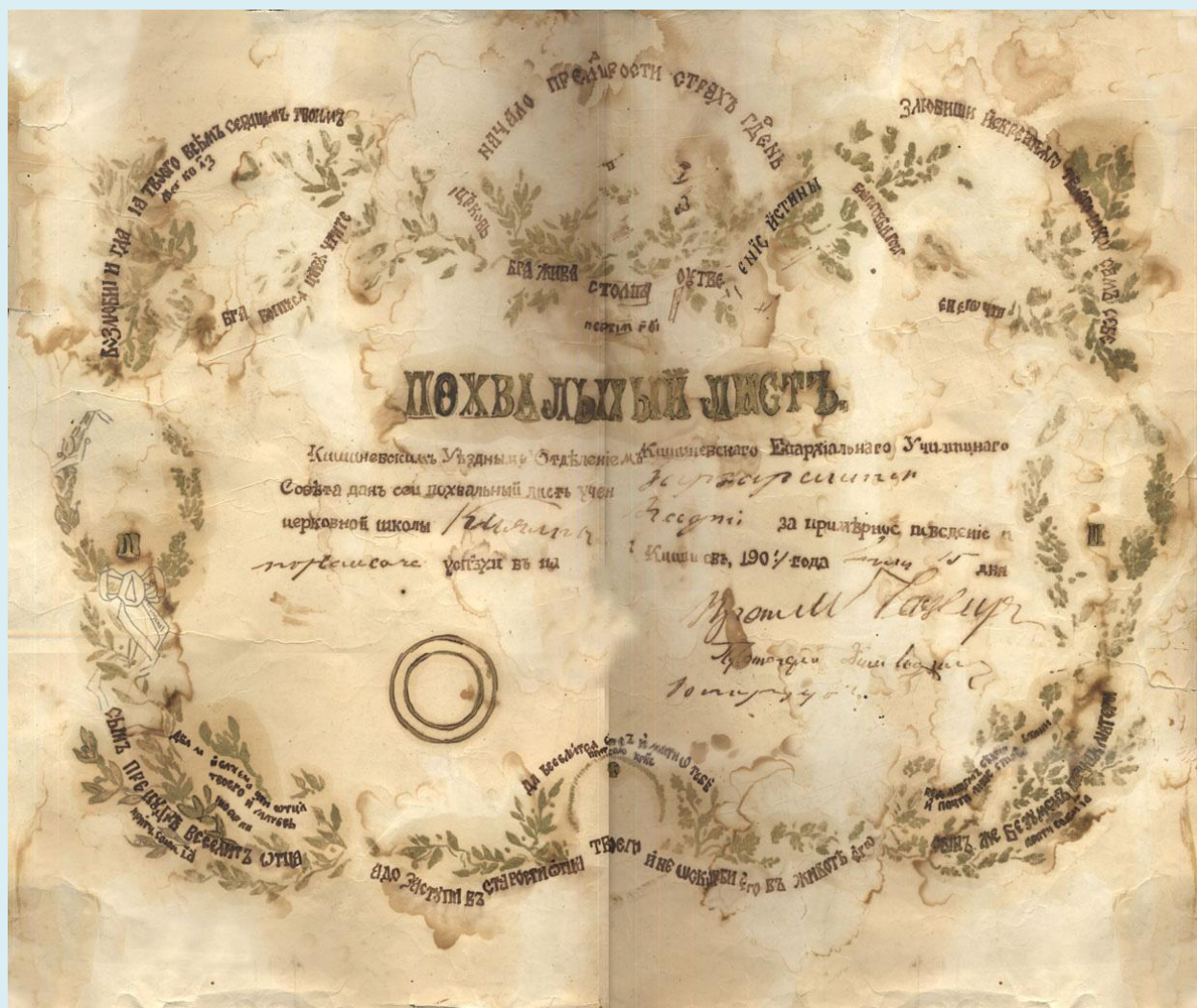
Mănăstirea lui Vărzari era recunoscută ca mănăstire de bărbați, însă știri privitor la stilul și forma vieții acestora nu se păstrează nicăieri. Am putea bănuși că aici va fi existat o obște călugărească organizată potrivit regulilor statornicite de vestiții părinți ai monahismului sau va fi fost o viață călugărească „de sine”. Dar credem, alături de cercetătorii Istoriei Bisericii Ortodoxe Române, că așezările călugărești din acel timp, care își duceau viața în cadrul formațiunilor teritoriale premoldave, erau modeste, doar niște sihăstiri. Călugării viețuiau de bună seamă idioritmic, în schituri construite din lemn, ascunse în poienile codrilor, în văi sau în munți, având un orizont modest de cultură, mai mult populară, întreținut de viața creștină.

Un moment important în viața monahală din Mănăstirea Vărzărești a avut loc în anul 1815, când au fost strămutate aici monahiile de la schitul Cosăuți. Din 1770, când s-a reînființat mănăstirea, până în 1815 obștea monahală a fost îndrumată de protopopul Constantin (1770-1800), egumenul Ioan (1800-1808) și arhimandritul Victor (1808-1815), care a fost ultimul stareț al fraților de aici.

Din 1815 până în 1959, anul închiderii mănăstirii de către regimul comunist, mai-cile au fost povățuite de către monahiile: Sinclitichia (1815-1817), Nazaria (1817-1819), Anisia (1819-1835), Tecla (1835-1860), Olga (1862-1865), egumena Olimpiada (1865-1881), Fevronia (1881-1888), Augustina (1888-1916), Evlalia (1916-1943) și ultima stareță - monahia Platonida (1943-1959).

Cel mai mare număr de viețuitoare pe care l-a avut Mănăstirea Vărzărești a fost de 135 de persoane în afară de stareță, în anul 1918.

Printre activitățile remarcabile care s-au desfășurat după stabilirea călugărițelor în Mănăstirea lui Vărzari, perioada 1815-1959, se enumeră: construcția unei biserici de piatră cu încălzire, în 1863-1868, lângă vechea biserică se începe construcția unei biserici de piatră, iar apoi un corp de chilii de lemn; toate fiind făcute doar cu ajutorul și milostenia credincioșilor, biserica zidită din piatră va purta harmul „Nașterii Maicii Domnului”, schimbarea iconostaselor din ambele biserici, extinderea bisericii cu hramul Sfântul Dimitrie, sporirea averii mănăstirești, întărirea zidurilor mănăstirești și racordarea mănăstirii la apă curentă. Pe plan cultural și misionar se nominalizează: înființarea unei școli de fete în anul 1904, înființarea unui spital de caritate tot în acest răstimp, sponsorizarea Seminarului Teologic din Chișinău și agape pentru oamenii nevoiași.

Totul ar fi fost frumos și bine, într-o prosperare și înflorire continuă, dacă după război, niște nătărăi botezați în bisericile noastre, dar care purtau la piept carnetele purpurii cu chipul chel al unui mare antihrist, nu și-ar fi șters picioarele de sfintele icoane. Era cam pe la Duminica mare, în 1959, când podgorenii din Șendreni și Vărzărești se adunaseră evlavioși în fața altarului, aduseseră cu ei colaci, lumânări și cireșe coapte, dar slujba a fost întreruptă brutal, în mod batjocoritor, urmând apoi actele de jefuire.

Din istoria Mănăstirii, păstrată și transmisă prin viu grai, aflăm modul cum se împotriveau maicile și surorile devastării nemiloase. Se zice că maicile au prins acel curaj mucenicesc de a apăra cu orice preț biserica și cele sfinte. Astfel, când camioanele ce erau încărcate deja cu podoabele bisericesti trebuiau să se pornească, maicile se puneau în genunchi în fața mașinii într-un șir, vrând să răscumpere cele sfinte cu propria lor viață. Când mașina era în dreptul unei maici su trecea de ea, aceasta alerga repede la sfârșitul rândului constituind un șir neîntrerupt. Dar în cele din urmă s-a dovedit că teroarea comunistă era cu mult mai puternică decât împotrivirea lor.

Biserica de vară „Sfântul Dimitrie” deveni în scurt timp depozit, iar cea de iarnă, cu hramul „Nașterea Maicii Domnului”, a fost transformată în club, unde triumfa desfrâul, demagogia și minciuna. Cu timpul biserica „Nașterea Maicii Domnului” s-a ruinat, iar din biserica Sfântul Dimitrie au rămas doar zidurile, că-ți venea să le plângi de milă. Chiliile au fost date școlii primare pentru amenajarea a câtorva clase strâmte și întunecoase. Bietele maici de la mănăstire au rămas doar cu sufletul lor neîntinat, rugându-se pentru barbari să le lumineze Dumnezeu mințile... Încă e bine că nu le-au luat și toate chilioarele mici și sărăcicioase, care și azi mai rezistă intemperiilor, încingând ca un brâu curtea mănăstirii.

După trei decenii de devastare, numai vânturile mugeau pe vârfurile dealurilor, iar cupola bisericii abia se mai întrezărea printre scârțitul bucăților de tablă ruginite, care abia se mai țineau de „nervurile” cupolei. Numai după coastele abrupte ale dealurilor, zărind chiliile ruinate, puteai aprecia că a fost cândva o așezare monastică pe acest loc. Vântul din miază-noapte sufla peste poienile din împrejurimi, totodată agitând și buruienile din curtea mănăstirii, care se întreceau crescând în înălțime. Totul era pustiu și în paragină. Dacă voiai să te adăpostești de aerul rece și pătrunzător, o puteai face doar cu gândul, privind către Sfântul Altar, la copacul stufos care-și adăpa seva în interiorul lui. Privind la pictura mai mult ștersă de pereții bisericii, la tencuiala care abia mai atârna și la scările interioare, de care erai sigur că nu vor mai putea fi urcate vreodată - nu-ți mai încolțea în inimă nici un

sâmbure de nădejde, decât dacă priveai la pomul înverzit din Altar care își întindea viguros brațele sale, prefigurând, parcă, reînvierea acestui locaș.

Atunci când nimeni nu se mai încumeta a crede că va exista o șansă de a scoate de sub ruini și cenușă Mănăstirea Vărzărești, parohul comunei Vărzărești, pe atunci preotul Vasile Plăcintă, își asumă responsabilitatea de a face primii pași în vederea renașterii mănăstirii.

Astfel, în 1990 Mănăstirea Vărzărești reînvie pentru a treia oară și își deschide larg porțile pentru cei pe care Mântuitorul îi cheamă: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Mt. 11:28). Primele lucrări de reconstrucție a mănăstirii au fost începute de părintele Vasile Plăcintă împreună cu un grup de activiști și credincioși. Ulterior aceste lucrări au fost continuate de preotul Serghei Novac, numit paroh după decesul părintelui Vasile, care a supravegheat derularea lor până la numirea stareței în 1994 - monahia Gheorghia (în lume Claudia Plăcintă). Din data numirii ei în funcția de stareță, ea a preluat desfășurarea activităților de reconstrucție a mănăstirii împreună cu egumenul Serafim Plăcintă, duhovnicul mănăstirii.

Prima Liturghie în Mănăstirea Vărzărești, după devastarea comunistă, s-a săvârșit în anul 1995, în ziua hramului bisericii de vară, Sfântul Dimitrie.

În anul 1997, Mănăstirea Vărzărești primește din nou întru ale sale locașuri pe Împărăteasa Cerului și a Pământului, care a fost dusă tâlhărește de la Mănăstire - icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, de la Mănăstirea Vărzărești.

Tot în acest an se construiește corpul de chilii pentru maici prin aportul adus de credincioșii din ținutul Cernăuți, unde au fost trimise două monahii pentru colectă în acest scop.

Lucrările strict necesare pentru a se putea sluji în mănăstire s-au finisat în anul 2000. În ziua prăznirii Sfântului Dimitrie, Mănăstirea a fost târnosită.

Biserica de iarnă cu hramul „Nașterea Maicii Domnului” a fost demolată până la temelie, iar reconstrucția ei nu a mai fost posibilă. Tot ce s-a mai păstrat referitor la ea este proiectul care se păstrează în arhiva mănăstirii și poze în stadiul de ruină.

Din activitățile recente desfășurate se enumără:

În anul 2007 s-a început pictura mănăstirii.

În 2008 a fost demolat un corp de chilii vechi cu intenția de a construi un hotel pentru pelerini și ateliere. Celelalte căsuțe vechi, care au servit ca și chilii, mai sunt încă locuite de maicile bătrâne, deși se află într-o stare rea.

La 31 decembrie 2008 a avut loc un incendiu, care a afectat un corp de chilii.

În primăvara anului 2009 s-a finisat pictarea altarului.

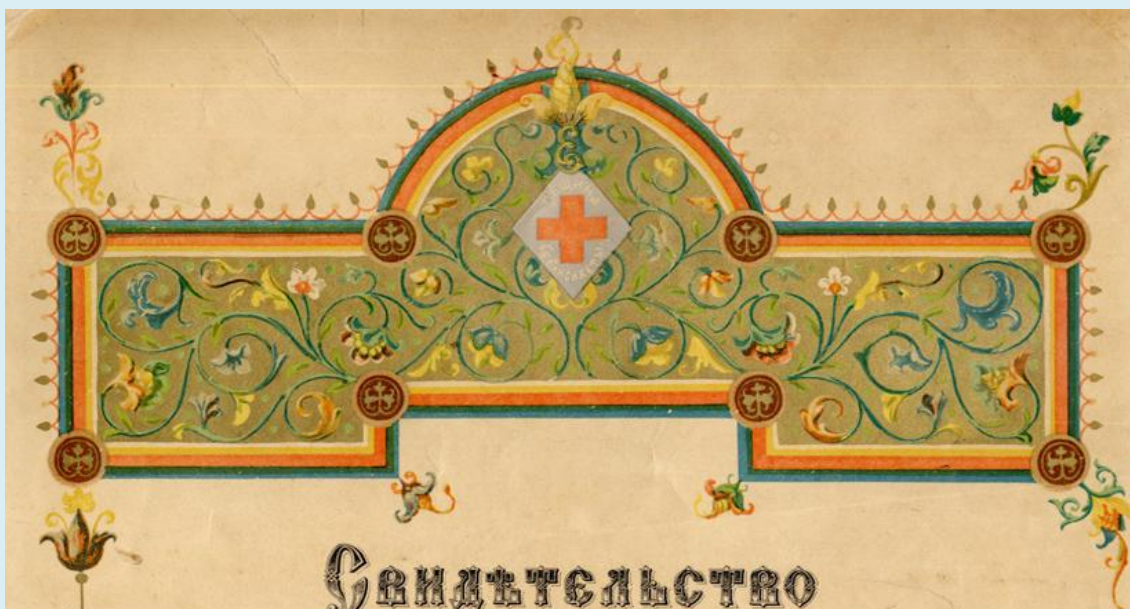
În ceea ce privește gospodăria mănăstirească, precizăm că în anul 1995 a fost construit primul grajd și prima stână a mănăstirii, unde, din mila creștinilor, s-au adunat 10 vite și 85 de oi.

Având în vedere faptul că mănăstirea e poziționată pe vârful dealului, ea era lipsită de apă. Despre vechiul apeduct nici nu s-a mai pomenit. Așa că a fost nevoie de a se realiza unul nou, cu o lungime de 3 km, lucrare care s-a efectuat în anii 1998-1999.

În anul 1996, Mănăstirea a fost unită la rețeaua telefonică. Tot ce s-a menționat până acum s-a realizat doar cu ajutorul creștinilor.

Referitor la proprietatea mănăstirii, menționăm că în anul 1995 au fost înapoiate mănăstirii 7 ha de pământ, cel mai îndepărtat, de la hotarul cu satul Vărzărești și cel mai de proastă calitate. Pentru aceasta Mănăstirea a fost nevoită să-l schimbe de două ori, până când a rămas cu pădurea de pe vârful dealului.

Martoră oculară a istoriei zbuciumate a poporului cuprins între albele celor două fluvii, Mănăstirea Vărzărești a fost, este și va fi solul Ortodoxiei pe meleagurile moldave, spațiu al liniștii și singurătății, un popas în călătoria spre drumul regăsirii cu sine însuși și cu Ziditorul nostru - Dumnezeu.

СВИДЕТЕЛЬСТВО

Состави́вший подъ Августы́йшимъ покрови́тельствомъ
Ея Императорскаго Высочества Великой
Княгини Елисаветы Сеодоровны Коми-
тетъ для усиленія средствъ Елисаветинской Общины
сестеръ милосердія Россійскаго Общества Краснаго
Креста для постройки болыпныхъ бараковъ и
увеличенія числа сестеръ милосердія сиихъ предо-
ставляетъ Моисеи́мъ Ягладу
Кузнецку въ право ношенія суредяннаго жетона
въ память сдѣланнаго ею Комитету пожертвованія.

С. Петербургъ 23 Декабря 1904 года

Председательница *Марія Васильевна*

Завѣдующій жетоннымъ отделе́мъ

Шов. Председательницы *Варвара*

№ 64962

СВИДЕТЕЛЬСТВО.

Состоявшее подъ Августейшимъ
покровительствомъ Государыни Императрицы
Александры Осодоровны Попечительство
Императорскаго Человѣкобъивающаго Общества для
собранія пожертвованій на воспитаніе и устройство бѣд-
ныхъ дѣтей въ мастерство сиихъ удостоверяетъ, что

монахиня *Агладда*

имѣетъ право носенія золотого жетона, установленнаго
Совѣтомъ Императорскаго Человѣкобъивающаго Об-
щества для жертвователей означеннаго Попечительства

С. Петербурга, 23 *Июня* 1904 года

Н. г. Председатель Попечительства *М. М. Мещеряковъ*

Завѣдывающій

Жетонный Отдѣлъ *Шершакъ*

№ 26178

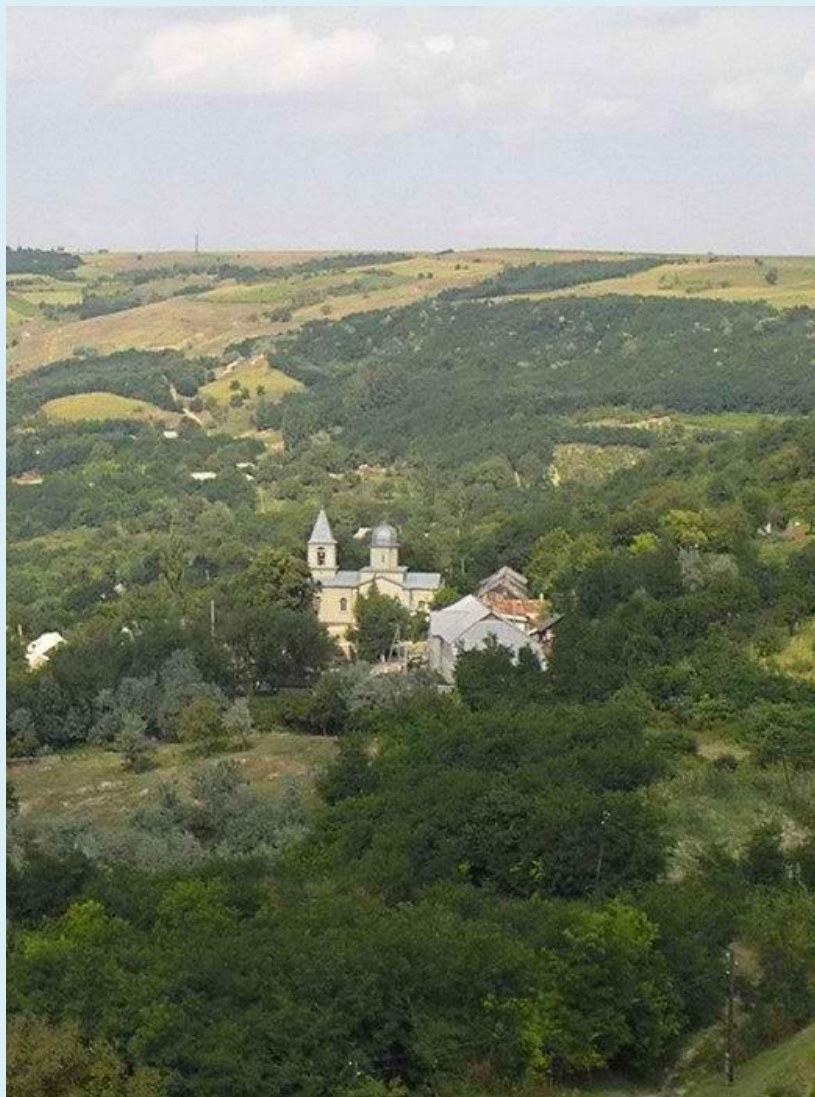

Sursa:

http://varzaresti.md/?page_id=129

Mănăstirea „Nașterea Maicii Domnului” Vărzărești

Mănăstirea de maici cu hramul " Nașterea Maicii Domnului"
Stareța mănăstirii - egumena Gheorghia (Claudia Plăcintă)
Adresa: Mănăstirea " Nașterea Maicii Domnului"
s.Vărzărești, r-n. Nisporei;
Republica Moldova
MD-6439

E- mail: manastirea@varzaresti.md

Site: varzaresti.md

Traseu: Mănăstirea Vărzărești este situată la 70 km de or. Chișinău, lângă satul Vărzărești din r-nul Nisporeni, și la 32 km față de cea mai apropiată gară - Bucovăț. Accesul la mănăstire pentru pelerini și vizitatori se poate face prin cele două artere care leagă mănăstirea de capitala țării: o șosea care șerpuiește pe vale, prin Strășeni și Vorniceni spre Nisporeni, iar alta, șoseaua Poltava, ce străbate Codrii, ocolind mănăstirile Condrița, Căpriană și Hîncu.

Cea mai veche vatră de rugăciune din spațiul dintre Nistru și Prut, ctitorie a boierului Stan Vărzari, Mănăstirea Vărzărești este atestată documentar la 25 aprilie 1420 într-un act emis de către Alexandru voevod (aprilie 1399 - ianuarie 1432), Domnul Țării Moldovei, în vederea daniilor făcute lui Pan Vena vornicul, pentru dreapta și credincioasa lui slujbă.

Deși este pomenită numai la această dată, Mănăstirea Vărzărești a fost întemeiată cu mult mai înainte de data semnării acestui act, din considerentul că era destul de populară la acea vreme, din moment ce a servit drept punct de reper pentru trasarea hotarelor moșierești.

Mănăstirea este situată la 70 km de or. Chișinău, lângă satul Vărzărești din r-nul Nisporeni, și la 32 km față de cea mai apropiată gară - Bucovăț.

Complexul monastic de la Vărzărești are o planificare deschisă și lejeră. Pe un soclu consolidat cu contraforturi joase și masive se înalță biserica principală cu hramul „Sfântul Dimitrie”, în partea nordică și cea estică a bisericii sunt situate chiliile, asemănătoare caselor de locuit.

Arhitectura mănăstirii respectă arhitectura tradițională moldovenească, combinată cu elemente ale clasicismului tardiv. Formele clasicizante sunt cele ce determină aspectul arhitectural și artistic al bisericii. Ea are o lungime de 27 m și o lățime de 11 m.

Până în prezent a fost restaurată biserica Sfântul Dimitrie (în interior încă nu sunt finalizate toate lucrările de restaurare, se lucrează la pictură). A fost construit un bloc locativ pentru maici, dotat cu bucătărie, trapeză, brutărie, prescurărie și croitorie, care la momentul actual se află în reconstrucție.

Acum obștea mănăstirii Vărzărești întrunește 12 monahii, 2 maici-rasofoare și 25 de ascultătoare, stareță - egumena Gheorghia (Claudia Plăcintă), duhovnic Arhim. Serafim Plăcintă și 2 părinți slujitori.

Mănăstirea este amplasată pe un loc deosebit de pitoresc - o colină înaltă (una dintre cele mai mari altitudini ale țării: 391 m), cu o vegetație abundentă. Este zidită la 3 km mai spre sud față de vechea așezare, având și deschidere spre sat.

Pitorescul ansamblului se datorează mai ales faptului că mănăstirea este amplasată pe un loc ridicat (satul fiind situat în vale), care accentuează dominanta ei verticală.

Astfel, mănăstirea poate fi observată de la distanță, fapt ce constituie un stimulent psihologic pentru credincioși. Deschiderea mănăstirii spre sat relevă dubla misiune pe care a avut-o aceasta de-a lungul timpului, mai întâi cea istorică - rolul de fortăreață, fiind clopotul protector al ținutului Lăpușnei, și cea spirituală - prin care s-a împletit credința străbună cu destinul neamului.

Deși, oarecum, retrasă de văzul lumii, accesul la mănăstire pentru pelerini și vizitatori se poate face prin cele două artere care leagă mănăstirea de capitala țării: o șosea care șerpuiește pe vale, prin Strășeni și Vorniceni spre Nisporeni, iar alta ce străbate pădurile pitorești de pe dealuri, ocolind Mănăstirile Condrița, Căpiana și Hâncu.

Printre mănăstirile Republicii Moldova, Mănăstirea Vărzărești este unică prin faptul că păstrează vie amintirea și spiritul vremurilor trecute: prin chiliile construite la sfârșitul sec. XIX - începutul sec. XX, care, deși se află într-o stare deplorabilă, stau mărturie de trecerea grăbită a timpului spre veșnicie.

Mănăstirea Vărzărești este un punct de atracție nu numai prin faptul că este cea mai veche mănăstire din spațiul basarabean și că menține un duh de sihăstrie, chiar dacă se află în apropiere de sat, dar și din motivul că găzduiește sub ale sale bolți icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, cunoscută sub numele „de la Vărzărești”, o părticică din lemnul Sfintei Cruci, precum și multe părticele de moaște ale sfinților care, prin prezența lor, îndeamnă atât viețuitoarele din mănăstire, cât și pelerinii credincioși să păstreze duhul trăirii autentice a vieții întru Hristos.

Vezi istoria și acatistul în cinstea icoanei făcătoare de minuni de la Mănăstirea Vărzărești:

<https://www.nouagalilee.info/2011/03/acatistul-maicii-domnului-in-cinstea-icoanei-facatoare-de-minuni-de-la-manastirea-varzaresti/>

Pe teritoriul mănăstirii se află o biserică și un paraclis:
- biserica cu hramul „Sfântul mare mucenic Dimitrie”;

- paraclis cu hramul " Nașterea Maicii Domnului".

Sfințenii:

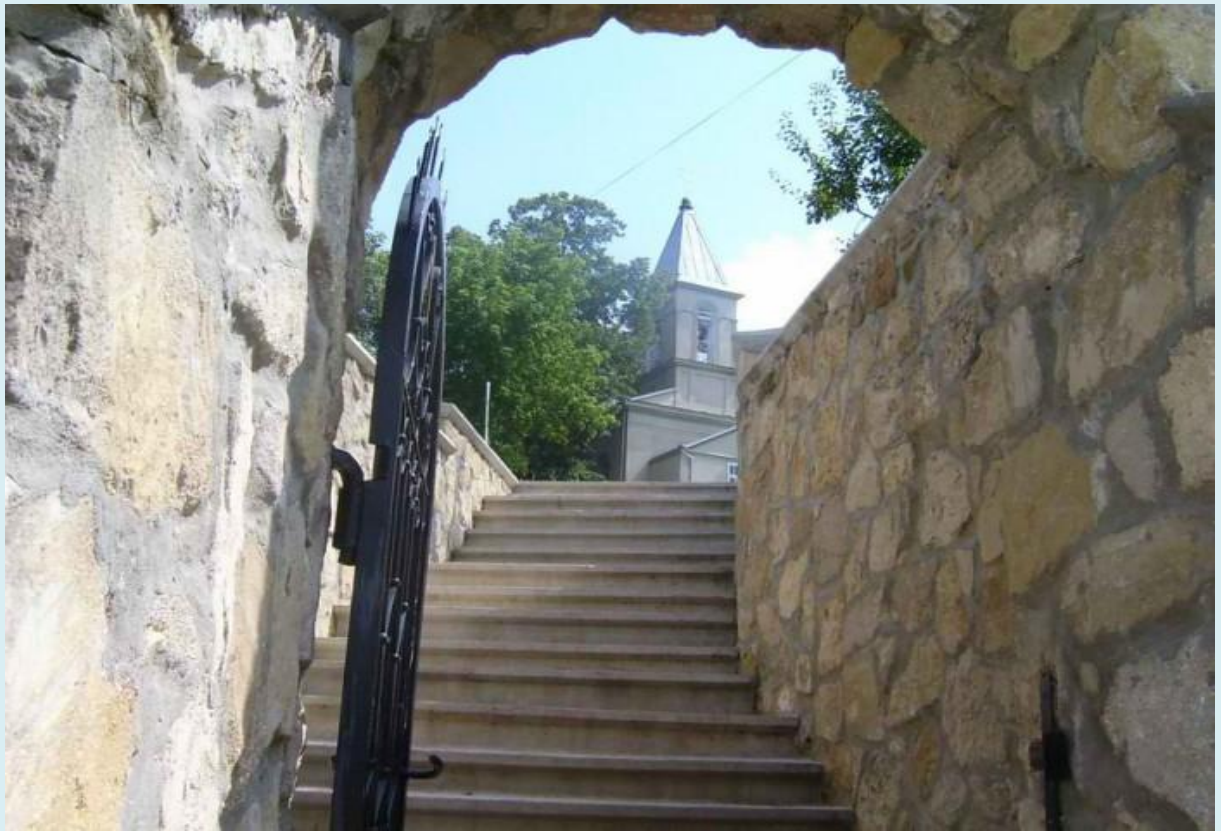
În mănăstire se află:

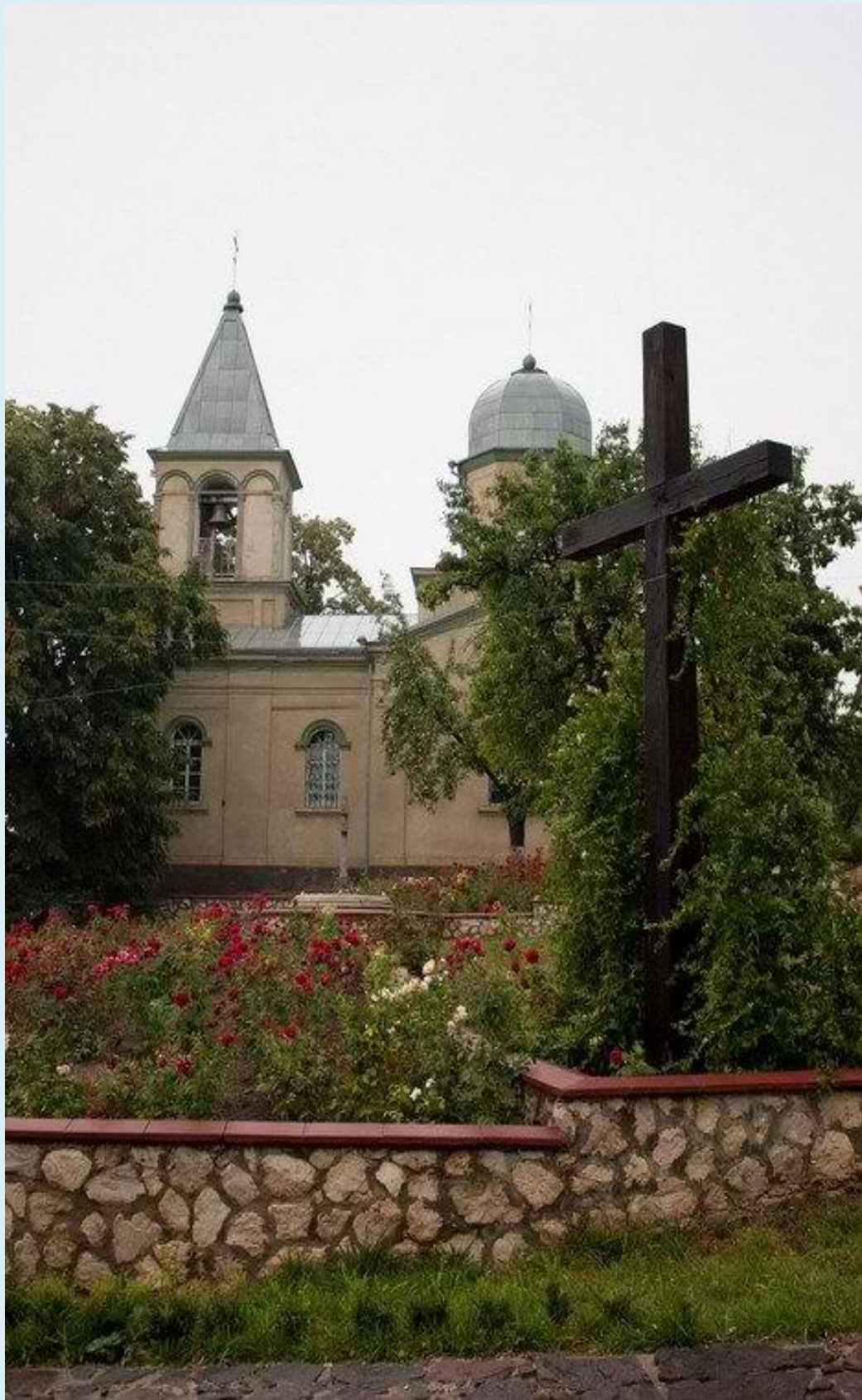
Icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Vărzărești în chivot de lemn.

Părticele de moaște a mai multor sfinți:

- Sfântul ierarh Nicolae, făcătorul de minuni din Mira Lichiei;
- Sfântul ierarh Ambrozie al Mediolanului;
- Sfântul ierarh Stelian;
- Sfântul mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință;
- Sfântul mare mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir;
- Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon;
- Sfântul mare mucenic Mercurie;
- Sfânta întâia muceniță și întocmai cu apostolii Tecla;
- Sfântul mare mucenic Dionisie al Mediolanului;
- Sfântul mucenic Antim al Nicomidiei;
- Sfântul cuvios Ambrozie de la Optina;
- Sfinții cuvioși părinți de la Optina: Moise, Antonie, Macarie, Leonid, Ilarion, Anatolie, Isachie, Iosif, Varsanufie, Anatolie, Nectarie;
- Sfântul cuvios Serafim de la Sarov;
- Sfinții cuvioși Iov și Amfilofie de la Poceaev;
- Sfântul cuvios Alexie din Carpații Rusiei;
- Sfântul cuvios Moise ungurul de la Pecerska;
- Sfântul cuvios Iona de la Kiev;
- Sfântul cuvios Teofil cel nebun pentru Hristos de la Kiev;
- Sfântul cuvios Alexie de la Kiev;
- Sfântul cuvios Teoctist;
- Sfinții cuvioși părinți uciși în Sinai și Rait;
- Fericita maică Matrona de la Moscova.

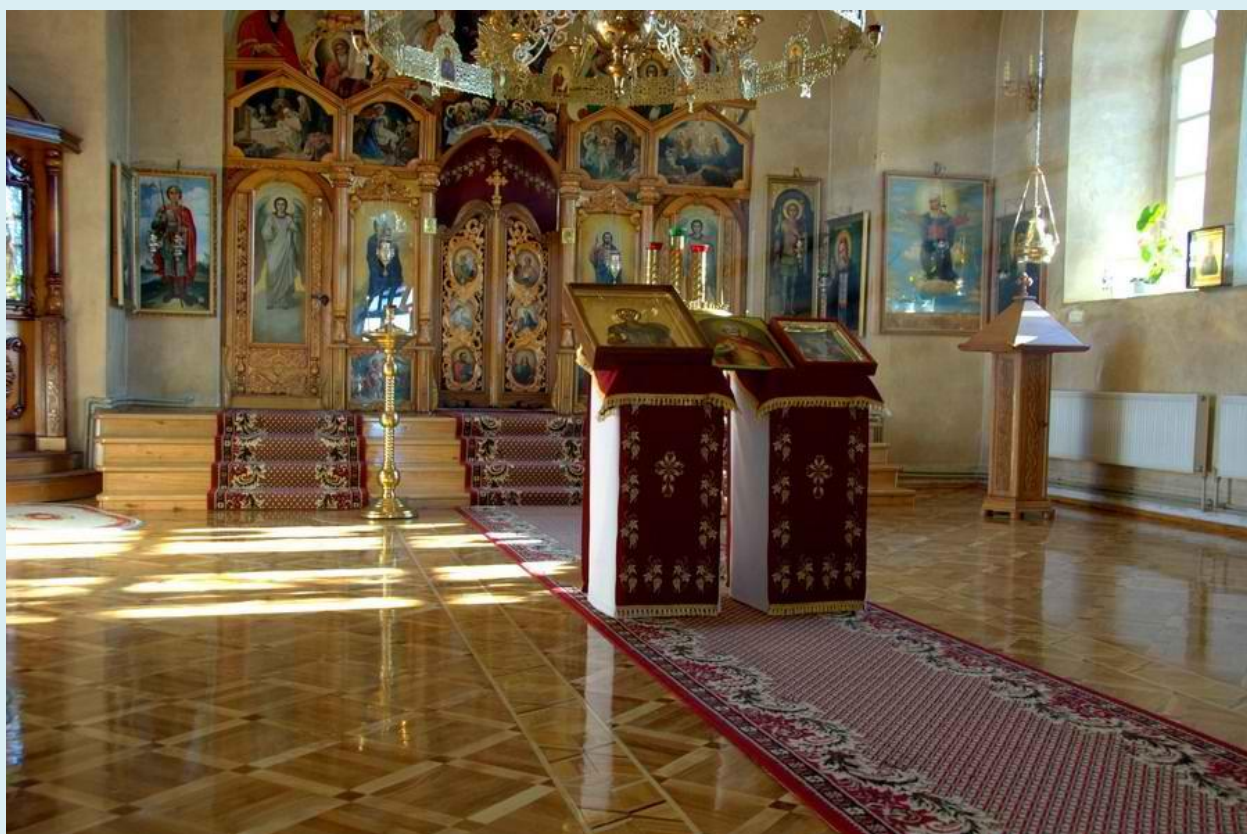

Biserica “Sfântul mare mucenic Dimitrie”

Bucură-te, milostivă Maică, ocrotitoarea românilor și a celor care ți se roagă cu credință!